

Assumpció Mateu, *Jafre de Ter*, 8 d'abril de 2020. «Càpsules de confinament», Fundació Vila-Casas.

han de tenir en tota societat sana. A poques setmanes que reobrin els museus, sento la necessitat d'agrair-los l'escalf que ens han procurat en aquestes llargues hores de confinament. Més que mai han estat espai de refugi, com aquell paper, aquell blanc en espera de què parla Jesús Galdón. Com aquell fragment del llibre *El temps regalat* d'Andrea Köhler que ens envia l'Ignasi Aballí. Com les taules i els ponts que desplegava la Isabel Banal el passat estiu al Museu de la Mediterrània, a Torroella de Montgrí, o ara i fins a finals de juliol en el Centre d'Arts Contemporànies de Vic, en la mostra col·lectiva *En el nom de la mare, en el nom de la terra*

comissariada per Assumpta Bassas. Taules que fan paisatge, taules des d'on treballar, des d'on nodrir-se, des d'on compartir. Ponts per on transitar.

Amb una obra a la coberta de la Isabel Banal, precisament, sortia al carrer el segon número de *L'Avenç* fet des de casa. Es diu *Neus*, la figureta que hi veiem. Petita, d'escaiola blanca, arrossega un carret de la compra pintat de lila. Neus, com la dona a qui l'artista va aturar a Olot un dia de la setmana qualsevol mentre anava al mercat. Retrat a totes les dones que es pogué veure l'hivern passat a la Casa Museu Can Trincheria d'Olot, celebració de la

vida, com totes les figures que habiten els pessebres i que tant estima. Figures que traginen per viure, per necessitat, que carreguen ferides o esperances. Penso també en les petites figures amb motxilla que es desplaçaven per la superfície d'unes pintures de paisatge esteses al terra realitzades pel seu pare, un dels molts pintors aficionats de la Garrotxa. A *peu* (Palau Solterra, Torroella de Montgrí, 2006), paisatges trepitjats, passejats i pintats; pintures per on viatjar mentalment, com les planes del llibre *El paisatge d'Olot. La construcció literària de la Garrotxa* que he recuperat aquests dies, i que ella mateixa va gestar amb la Mita Casacuberta (*L'Avenç*, 2009). També aquí he trobat finestres on descansar de tot i de res. Finestres inventades, com les de Josep Congost en un dia clar i quiet a les acaballes d'octubre, o finestres enyorades per Joan Teixidor, finestres que esdevenen descans, diu, quan ja en tens prou de tanta pintura. Torno a la Isabel Banal. A aquells rotlles de tela per a pintar que instal·là a l'aparador d'una antiga i coneguda botiga de teixits d'Olot, el 2001, o a aquelles llibretes penjades en un estenedor com si de roba es tractés, a la llibreria Pròleg (2004). Torno també a *Sense revelar* (Espai Zero, Olot, 2002), i a aquella sèrie de vitrines que contenien un o varis rodets fotogràfics i una anotació en llapis amb la data i el nom d'un lloc de la Garrotxa que havia fotografiat; lloc i temps on descansar la mirada, on poder tornar a passejar, on tornar a olorar, on tornar a abraçar. Com les orenetes d'aquest abril tan fred.

P.D. Cada nit, s'encén una llum a la finestra del campanar de l'ermita de Sant Sebastià, a Prats de Lluçanès. Al darrere de l'acció hi ha l'artista i directora d'escena Ada Vilaró, així com veïns i veïnes que volen compartir aquesta abraçada silenciosa en temps de confinament. M'ho explica l'Assumpta Bassas que també hi és. Coses petites i col·lectives que il·luminen i acompanyen en temps difícils, em diu. Com les seves paraules o uns llibres a la bústia, en un Sant Jordi diferent.